

מבית קהילת "חזון הדור הצעיר" (ע"ד)

יום שישי
 כב' ניסן ה'תשע"ו (30.4.16)

הצטרפו אלינו!
 תוכניות חינוכיות לילדים ונוער • גמ"ח "רק בשמחות" - השאלת ציוד לשמחות ולבית האבל • גמ"ח "לבריאות" השאלת ציוד רפואי וסיעודי • מרכז להפצת ערכי היהדות • חלוקת מצרכי מזון • ערבי תרבות • בית מדרש יוצר לדתיים ולחילוניים • מרכז התנדבות קהילתי • מרכז הדרכה • חוגי ילדים

מה בפנים?

- חינוך באהבה
מקור פרנסה
- מושג השבוע
סעודת משיח
- מבט לעומק
גאולה בזכות
- הלכה בהרחבה
מוצא חמץ בביתו במועד
- ממטעמי המטבח
סלט קישואים

שבת פרשת "אחרי מות"

יציאת שבת	כניסת שבת	חצון הגלילית
19:49	18:56	18:56
20:00	18:50	18:50

פסח, שהאוויר לקח את מקום המים, שהתהפכו היוצרות על המצרים, שחשבו שכיון שהם עבדו את יצה"ר בע"ג שלהם, יגן עליהם האוויר גם כשהם במים, והם יעברו בכשפיהם בתוך המים ביבשה, אלא שנלחם הקב"ה באלוהיהם, והמים נסגרו עליהם, ולא היה כח לדמיונם להכניס אויר וריק בחומר, ושם לקיים את אשליית קיומם.

וזה עניין חמישים שערי הטומאה שהדמיון מעוות את המציאות, והמציאות נתפסת היפך ממה שהיא, ואין כח באדם להכיר את בוראו ולראות שאין לו מעצמו כלום, מה שעדשת השערה, צינור המשקפת המצמצם גורם. וזה הקשר בין שערות הגוף וכלי הדמיון ששורשם שער, השערה, וכו'.

וזה עניין ספירת העומר, שבכל שער מחמישים שערי הטומאה במצרים, היה על היהודי לחזור ולנקות את דעתו מהשערות ודמיונות קיומו שאינן מהמציאות, כהכנה למתן תורה, כדי שתתפס התורה כהוייתה ולא כדמיונו.

לכן בכל שנה ושנה, קריעת ים סוף מצויינת בזמן ספירת העומר, כדי שהיכולת להזין באויר את המים לא תטמא בדמיון שהיה נפוץ במצריים, ונזכה לקבל את התורה ולטעון ולפרש את התורה כהוייתה, ולא כדמיונו. במהרה בימינו ימול הקב"ה את לבנו, ונזכה ללמוד תורה ללא עיוות דמיונו, אמן.

מסיני בא... הרב פרופ' חביב יצחק

"ששת ימים תאכל מצות" (פרשת ראה). ומסבירים חז"ל שרק ששה מימי הפסח אפשר לאכול את המצות שנאפו מהחיטה שנקצרה באותה שנה, כי רק לאחר קרבן העומר ניתן לאכול את החדש. ועניין העומר מוסבר בזהר בהרחבה שעניינו הדמיון בין הצמח שעורה ושערות הגוף. שערות הגוף מייצגות את צינורות ההשפעה שלנו על העולם. היחס שלנו לעולם הוא דרך הדמיון שלנו שתמיד יהיה מצומצם יחסית לאמת ולטבע. תמיד האדם יפרש את המציאות וכך יצמצם אותה, כמו משקפת שמסתכלת על מציאות, שמתוך 360 מעלות רק שאת זוית העדשה. כך ניתן גם לפרש את הגמרא שמתארת את יום הדין הגדול והנורא באחרית הימים (במהרה בימינו) כישחט הקב"ה את יצר הרע לעינינו, וכל האנושות תבכה. הרשעים יבכו כי הם יראו את יצה"ר בגודלו האמיתי, כגודל זבוב. הצדיקים יבכו כי יראוהו כגודל הר אדיר. וכאן הפרוש כפי ששמעתי מהרב קפלן, שלפני שאנחנו חווים חויה, היא נראית לנו גדולה ממימדיה הטבעיים, כי הדמיון מעצים את החויה ככלי של יצה"ר לפתות אותנו. אבל, לא משנה מה החויה, כשנחיה אותה, תתקווץ למימדיה הטבעיים, ולפתע לא תהיה מרשימה כל כך. אם כן הרשעים שהלכו אחרי תאוותם יראו את שתן להם יצה"ר כעונג חסר טעם ומאכזב, כזבוב, כמאמר המן הרשע, 'כל זה אינו שווה לי'. הצדיקים שלא התנסו באסור להם, הם עדיין שווים באשליה שהחוויה היתה יכולה להיות גדולה כהר. כל אלה הם כלי הדמיון שמבדיל בין ההר, הלחם החמץ הנפוח, כולו מלא אויר וריק, והמצא הכשרה בפסח, שלית לה מגרמא כלום, שאין לה דמיון או אויר כלל, ולכן בטלה במציאות החלל.

וזה עניין שביעי של

נס"ד

קהילת חזון הדור הצעיר

תפילות בבית המדרש/סניף חצור

ערב שבת: 18:00 (תפילת פלג)

שבת בבוקר: 08:00

קידוש וכיבוד: 10:08

לפרטים: 0525241675

"איש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק."

חינוך בחיך ובאהבה ישראלה אלגלי

פתגם חסידי

הרב ישראל ניסן מור יוסף

"יציאת מצרים שבכל יום": יש אדם שנמצא ב'מצרים' במצר וגבול כל חייו, היום הוא כאתמול, והמחר כהיום. ולא עוד, אלא שהשאיפה לשינוי נראית לו כשגעון. כמה מאירים דברי אדמו"ר הזקן, על לשון רז"ל "בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים", הוסיף: "ובכל יום ויום". (לקוטי שיחות ח"ב ע' 166)

ממטעמי המטבח

יפית כהן

1 ביצה

המצרכים:

5 קישואים מגורדים בפומפיה תבלינים: מלח, פלפל שחור,

כמון.

2 בצלים יבשים גדולים קצוצים

"את העוצמה בחיך

תשיג מברכה על מה שיש,

ולא מדמעה על מה שאין"

מבט לעומק

הרב מנחם סוכות

גאולה בזכות

לאחר שכבר סוף סוף יצאנו ממצרים, חוזר הבורא ומורה למשה, ... העם מצטווה

לחזור שוב לכיוון מצרים, למקום ממנו ברחו, למה זה חשוב? האם אין כאן התגרות מיותרת? האם כל הנס הזה של קריעת ים סוף איננו מיותר?

כשהעם יוצא ממצרים הוא פתר את העניין הטכני, המצרים כבר אינם נוגשים בהם, ימי השעבוד והעבדות תמו. אך ישנו חלק נוסף, חשוב לא פחות, ישנו שלב תודעתי שצריך להתפתח אצל מי שיוצא לחירות.

מצב העבדות, חוץ מהאלמנט של הקושי הפיזי, מהווה דיכוי נפשי ותודעתי. נפשו וזהותו של העבד נרמסים עד לעפר, הפגיעה מחלחלת פנימה ותחושת חוסר הערך העצמי משתלטת על כל חלקה טובה שבו. כשאדם יוצא מעבדות, יחד עם היציאה הפיזית יש צורך ביציאה מנטאלית, בשיקום הדימוי וערכו העצמי של האדם.

הקב"ה גאל את העם ממצרים, המהפך הגדול היה גם בעצם הפסקת השעבוד ולא פחות מכך בהכרה כי יש בורא ומנהיג לעולם, בהבנה שיש לנו יעוד וכי הצדק והאמת ינצחו. אבל את הדימוי העצמי הנמוך שדבק בעם, כל הניסים לא שינו. עם ישראל מכיר את הבטחתו של ה' לאבות אבותיו וכעת נכח כי "ברוך שומר הבטחתו לְיִשְׂרָאֵל". עובדה זו לא מספיקה בכדי לשנות את תחושתם כלפי עצמם.

לשם כך מצטווה העם לשוב למצרים, עתה, כשהבורא כבר קיים את הבטחתו לאבות, עכשיו הוא זמן המבחן האמתי, האם ראויים העם לישועה בזכות עצמם. הם נשלחים ל"פי החירות", לאותה נקודת חירות התחלתית שעדיין צריכה בירור.

מהפסוק , דורשים חכמנו שהים נקרע לא רק לשנים, אלא עבור כל שבט ושבט. מה חשיבות יש בכך? אלא, הבורא מראה שלא רק שהעם ככלל חשוב לו, גם כל שבט, כל חלק, כל דרך, ראוי שיבקע עבורו הים. ניתן להוסיף על כך, קריעת ים סוף מתוארת בתהלים כ"אֵתָהּ פִּוּרְתָּהּ בְּעֶזְךָ יָם", מכאן ניתן ללמוד שהים נקרע עבור כל אחד, שלכל פרט היה ברור כי הים נבקע עבורו. כשם גאולת מצרים הוכיחה את גדלות האלוקים, כך קריעת הים מוכיחה את גדלות ישראל, את חשיבותו של כל אחד מאתנו.

אֵת יִשְׂרָאֵל

הוא עיקר הישועה מכיוון שזהו יום הגאולה של ישראל. ואפילו יותר, למילה "את" ישנה גם משמעות של "עם" [כמו "את יעקב, איש וביתו באו"]. מכיוון שעכשיו הגאולה היא גם בזכותו כל אחד מישראל, אומר הקב"ה כי, כביכול, הוא הושיע את ישראל יחד עם בני ישראל.

ורובד נוסף יש לו ליום השביעי. "שֵׁשֶׁת יָמִים תֵּאֱכַל מִצֹּת וּבֵיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עֲצַרְתָּ", במדרש כתוב ששביעי של פסח הוא ה"שבת" של הגאולה. בששת הימים הראשונים אנו עסוקים ביציאה מהשעבוד, מכיוון ששעבודו של כל אחד שונה ואישי, היציאה היא גם שונה. מכיוון שהגוף של כל אחד שונה משל חברו, כשמדובר על שחרור הגוף, עדיין אין אחדות. ביום השביעי, הוא היום המיוחד לנפש, היום בו הגענו לשמחה של הכרת מי שאנחנו, ביום זה אנחנו כל כך קרובים זה לזה. "עצרת" הוא החיבור העמוק שיכול להגיע רק בזכות היות נפשותינו ממש אחד.

רק ביום זה יכולה לפרוץ מפי כולנו שירה אחת, אחידה ומאחדת.

(מבוסס על תורתו של השפת אמת)

מושב השבוע

גרשון האריס

סעודת משיח

סעודת משיח היא סעודה המתקיימת בעיקר אצל חסידות חב"ד לקראת צאת החג של שביעי של פסח (בחול"ל "באחרון של פסח", דהיינו יום טוב שני של גלויות). הסעודה דומה במתכונתה לסעודה שלישית הנהוגה בשבת, אך כיוון שאין חיוב סעודה שלישית ביום טוב יש חידוש בהוספת הסעודה. האדמו"ר השישי של חב"ד, רבי יוסף יצחק שניאורסון, מביא בשם אביו, שהבעל שם טוב קרא כך לסעודה, משום שביום זה מתגלה הארת המשיח.

אולם, בחסידות ברסלב ובכמה חצרות חסידיות אחרות נוהגים לקיים סעודה זו לציון הצלתו של הבעל שם טוב ביום זה תוך כדי ניסיון להגיע לארץ ישראל. הוא וחתנו נפלו בשבי שודדי ים בחול המועד פסח והוחזקו בחצי האי קרים בשביעי של פסח. שם הקהילה היהודית הצליחה לפדותם ולשחררם.

כאמור הסעודה דומה מאד לסעודה שלישית: נוטלים ידים ואוכלים מצות ומאכל נוסף. בשנת תרס"ו הוסיף על כך כ"ק אדמו"ר שלום דובער בער (הרש"ב) האדמו"ר החמישי של חב"ד, לשתות ארבע כוסות יין.

מעניין לציין שהגאון מווילנא גם נהג לקיים סעודה מעין זו, אך מטעם שונה לגמרי, כמובא בספר "מעשה רב": "וביום טוב אחרון היה אוכל סעודה שלישית, אע"פ שלא היה אוכל שלש סעודות בשאר יו"ט, מפני חביבת מצוות אכילת מצה שזמנה הולך לו".

כיום רבים נוהגים לקיים סעודה זו, אם כי בכל זאת היא איננה חובה כלל וכלל, פרט לשנה ששביעי של פסח חל בשבת, כאשר סעודה שלישית היא מחובת היום של שבת. אז בהחלט ניתן לשלב גם סעודת משיח.

חידה שבועית

אמיר צ'פניק

דוד מגיע לעבודתו בת"א ומחליט לעלות במדרגות במקום במעלית. כאשר הוא עולה הוא מגלה:

- אם הוא עולה 2 מדרגות בכל צעד - נשארת בסוף מדרגה אחת.
- אם הוא עולה 3 מדרגות בכל צעד - נשארת בסוף 2 מדרגות.
- אם הוא עולה 4 מדרגות בכל צעד - נשארת בסוף 3 מדרגות.
- אם הוא עולה 5 מדרגות בכל צעד - נשארת בסוף 4 מדרגות.
- אם הוא עולה 6 מדרגות בכל צעד - נשארת בסוף 5 מדרגות.
- אם הוא מדלג כל 7 מדרגות לא תשאר בסוף שום מדרגה.

כמה מדרגות עד למשרדו של דוד?

חידת משבוע שעבר

נתונים 3 קוביות מתכת - קוביה ראשונה שאורך צלעה הוא 3 ס"מ, קוביה שנייה שאורך צלעה 4 ס"מ וקוביה שלישית שאורך צלעה 5 ס"מ. מתיכים את 3 הקוביות ורוצים ליצור קוביה אחת גדולה - מה יהיה אורך הצלע שלה?

פתרון מהשבוע שעבר

נחשב את נפח הקוביות:

$$125 = 5 \times 5 \times 5 - 3 \quad 64 = 4 \times 4 \times 4 - 2 \quad 27 = 3 \times 3 \times 3 - 1$$

סה"כ קיבלנו נפח של 216 סמ"ק. נוציא שורש שלישי ונמצא שאורך הצלע של

הקוביה הגדולה יהיה 6 ס"מ.

הלכה בהרחבה

הרב אהרון חדד

בדין מוצא חמץ בביתו במועד

שאלה (מהשבוע שעבר):

תוך כדי נקייון הרכב לפסח מגלה יניב שבנו החליט להכניס עוגית שוקולד למשמרת בתוך הבלם יד של הרכב ואפילו עם שואב אבק יניב לא מצליח להוציא את העוגייה מה יעשה?

הלכה למעשה:

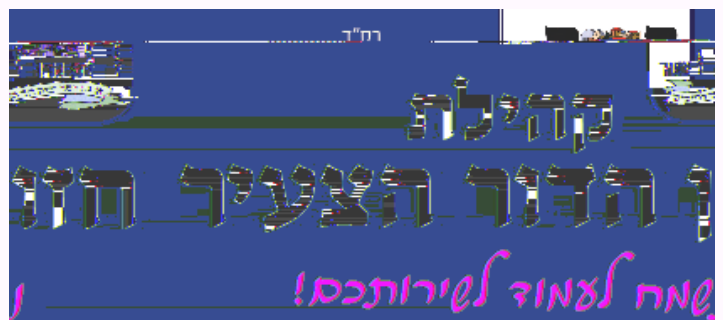
יכפו כלי על החמץ ומיד במוצאי שבת יבערו את החמץ ויכולים לבערו על ידי שישפכו עליו אקונומיקה או ירססו עליו k300 וכד' או לזרקו לשירותים.

הלכה בהרחבה:

מרבן בסימן תמו כותב המוצא חמץ בביתו תבחול המועד יוציאנו ויבערנו מיד, ואם הוא ביום טוב כופה עליו עד הלילה, ואז יבערנו. לפי שלא יכול לטלטלנו ביום טוב, משום שהוא מוקצה. ומכיוון שביטלו בביעור חמץ אינו עובר בבל יראה ובל ימצא ואם חושש. שילדים ישחקו בחמץ אם יכפו עליו כלי, יטלטלו במקל או ברגל למקום שמור, ואז יכפה עליו כלי

שאלה לשבוע הבא:

שאלה לשבוע הבא: מיד אחרי התפילה מוטי שאל את יוסי תגיד כמו היום לעומר. יוסי מיד עונה בלי לחשוב, ארבע עשרה. ויוסי מיד שתק. האם זה נחשב שיוסי ספר ספירת העומר ואז אינו סופר בברכה או שמה שיוסי אמר אינו נחשב ספירה ויכול לספור בברכה כרגיל

ברכה והצלחה לכל בית ישראל ולבניו

אל נא רפא נא לה	ברכה והצלחה
אוסנת יסכה בת רבקה	עדה עטייה
יואב בן לאה	נתנאל טלקר
חנה בת מרים	חנניה ביטון
רון בר עדנה	משה דואב
אליה בת סיגל	
אביגדור בן שרה	